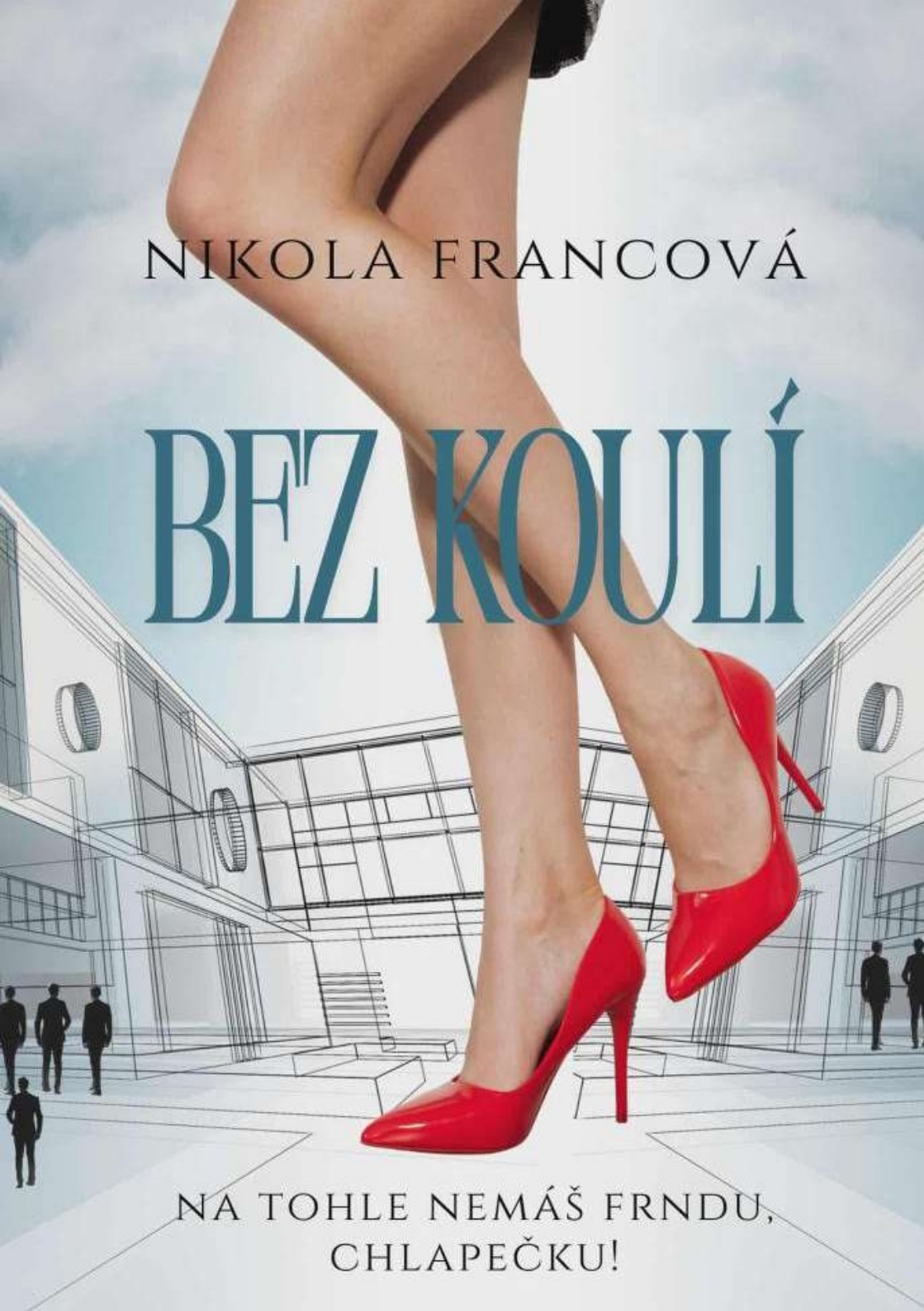

A woman's legs, wearing bright red high-heeled pumps, are the central focus of the image. She is walking from the top left towards the bottom right. The background is a light blue sky with soft clouds. Below the legs, there is a detailed black and white line drawing of a modern city street scene. The drawing shows multi-story buildings with large windows, a central staircase, and several small human figures walking on the sidewalks, providing a sense of scale. The overall composition suggests a theme of fashion, urban life, and perhaps a narrative about navigating a complex environment.

NIKOLA FRANCOVÁ

BEZ KOULÍ

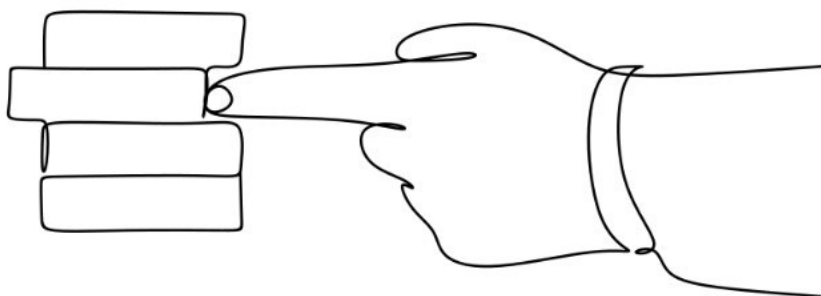
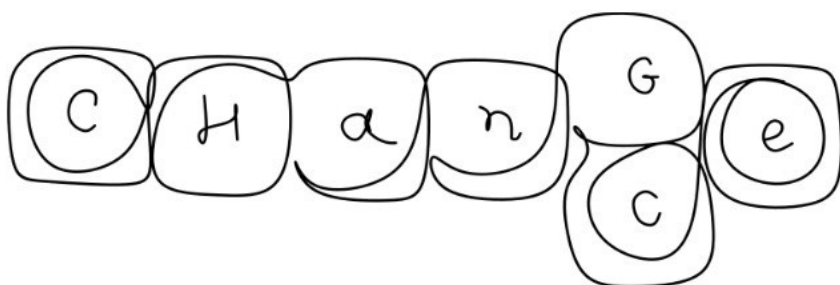
NA TOHLE NEMÁŠ FRNDU,
CHLAPEČKU!

BEZ KOULÍ

Nikola Francová

Na tohle nemáš frndu, chlapečku!

Brno, 2025
Nakladatelství © SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00

web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz

První elektronickou publikaci,
v pořadí 129. knihu v edici SOLIS,
první elektronické vydání.

Autor © Nikola Francová

Korektura, redakce a sazba:

Eva Slavíková, Natálie Králová, Jiří Lenc

Obálka: Paula Polanecká

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN

978-80-88525-31-8 epub

978-80-88525-30-1 PDF

Anotace

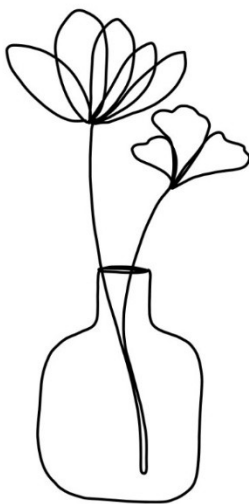
V životě mě nikdo neponížil tak jako ten idiot. Odmítnout mě jen proto, že mi mezi nohama nic nevisí, mě uráží. Takové chování nehodlám tolerovat!

Životní lekce jsou prý zadarmo – a já mu jednu mileráda omlátím o hlavu.

Věnování

Betty Jurákové

Kapitola 1

Elis

„Seru na něj, na blbečka jednoho,“ hodím kabelku přes celou miniaturní místnost a našťvaně si zuju lodičky. „Oblíknú se, vezmu si svoje nejlepší boty, chovám se mile, usmívám se na toho imbecila, kterej připomíná prase, ale stejně je to všechno zbytečný!“

Jsem na pokraji nervového zhroucení. Nikdy nepochopím, proč lidé tolik koukají na vzdělání. Vždyť jsem nadaná, chytrá a energická. Stejně bych tomu úchylovi jenom vařila kafe. Tak proč mu vadí, že nemám dodělanou vysokou?

„Aha, takže zase nic,“ vyjde ze zadního pokoje vysoký, charismatický Tyler.

„Neser mě ještě i ty!“ zavraždím ho pohledem a jdu k lednici. „Tylere, zase?“ Teď mu vypálím pohledem do čela díru. „Proč to děláš? Když dopiješ mlíko, kup nový. Jak si mám pak udělat kafe?“

„Hele, nevybíjej si na mně vztek,“ přechází ke mně a ze skříně vytáhne novou krabici mléka. „Chápu, že jsi nasraná, práci hledáš už asi sto let, ale já za to nemůžu.“

„Kdybys byl dobrý kamarád, neprovokoval bys mě.“

„Jedno místo bych pro tebe měl, ale musela bys být věčně nahá a nechat se obšťastňovat fakt pěknými chlapy,“ posadí se na gauč a dá si nohu přes nohu.

Tyler pracuje v pornoprůmyslu jako maskér. Rád se tím chlubí a taky rád vysvětluje, že jako milovník stejného pohlaví se aspoň pokochá krásnými muži.

„Vážně mě chceš nasrat ještě víc?“

„Ne, to bych si nedovolil,“ dá si dlaň na srdce a předstírá zhrození.

„Tak toho nech. Nejsem taková. Ty holky tahle práce třeba baví, nebo možná nemají jinou možnost, ale já se fakt nebudu živit šoustáním.“
Zaliju si kávu a posadím se k němu.

„Holka, je mi tě líto,“ začne mi masírovat ramena. Po dvou letech, co spolu bydlíme, moc dobře ví, co mám ráda. Masáž ramen, chvíle, kdy nemusím uklízet, prát a vařit – proto беру jídlo z baru, kde teď pracuju – a dobrou kávu s mlékem. Tyler má zase rád mě, takže kdykoliv může, učiní mě alespoň po téhle stránce šťastnou.

„Jo, mně taky. Za chvíli musím jít do práce, donesu nějaký jídlo, tak na mě počkej.“

„Nemůžu, mám rande s Nicem,“ usměje se laškovně.

„S tím Nicem? Neřikal jsi, že z toho nic nebude?“ zarazím se. Nico je totiž jeden pornoherce, kterého Tyler líčí a do kterého se šíleně zamiloval.

„No, ukázalo se, že je bisexuál. Prý mu nevádí ani buchtý, ani klobásy. Takže si v práci dá pár buchtíček a ve svém volném čase klobásu.“

„Bože, jsi nechutný. Jako... Mám tě ráda, ale ušetři mě podrobností. Musím se jít připravit.“ Kopnu do sebe kávu a utíkám do pokoje.

Vyměním nejlepší šaty za džíny a modré tričko s logem baru. Blondaté vlasy stáhnou do vysokého culíku a rty přetřu leskem. Můžu vyrazit do toho pekla.

Nesnáším to tam. Jsem dvanáct hodin na nohou. Dneska aspoň nemám noční – nenávidím noční.

Bussem dojedu k baru, který je jen tři bloky od bytu, a jdu dovnitř. Ještě je zavřeno. Martina už má utřené stoly, takže na mě zbývá pivnice, kterou musím vyčistit. Taky musím dát dohromady pípu a naložit sklo do lázně, jak tomu říkáme. Ale prostě ponoříme skleničky do studené vody. Prý tak pivo líp chutná... Mě to nezajímá, pivo nepiju.

Martina jde mezitím udělat kávu. Když máme hotovo, sedneme si a pokecáme.

„Jak dopadl pohovor?“

„Chceš přijít o život?“ zamračím se na ni.

„Takže bída. Tak nikam nechod’ a zůstaň tady. Nechci nikoho novýho.“

„Víš, jak moc tuhle práci nesnáším. Jo, dýška jsou fajn, ale mám alergii na ty idioty tady. A stejně... Šéfová po mně jede jako blázen, nemůžu tu zůstat, nebo mě znásilní,“ zasměju se.

Tohle je prachobyčejná lež. Šéfová mě nesnáší – a já nesnáším ji. Jediný důvod, proč tu ještě jsem, je... Vlastně ani sama nevím.

„Ty jsi kráva,“ zasměje se Martina a zapálí si cigaretu.

„Bože, vážně musíš?“ protočím očima. „Smrdí to.“

„Dej mi pokoj. Jsem tlustá, a když přestanu kouřit, začnu víc žrát a budu ještě víc tlustá.“

„Výmluvy.“

„Chceš tím říct, že nejsem tlustá?“ Už se těší, až jí řeknu, že je hubená.

„Ne, jsi tlustá...“

„Ty mrcho!“ vyjede po mně. Obě se rozchechtáme, ale vyruší nás šéfka.

„Holky, co jsem vám říkala o tom kouření před barem? Jste hrozný. Jak to pak vypadá, když mi tu servírky hulí a nemakaj?“ sprdne nás a odejde.

„Proč koukala na mě, když moc dobře ví, že nekouřím?“

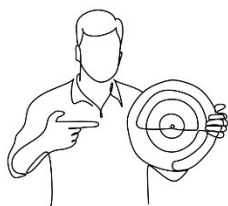
„Protože po tobě jede jako blázen?“ zasměje se Martina a v očích jí problikne zelená. Potáhne si z cigarety a pak ji típne. „Jdem makat.“

Kapitola 2

Aiden

Před patnácti lety

Jedu tak rychle, jak jen můžu, abych to stihnul, ale vozovka je mokrá a já uvíznu v zácpě. Kouknu na mobil, kde mi svítí zpráva.

Tak kde jsi?!

Už teď vím, že nestíhám. Je mi dvacet jedna, moje přítelkyně se chystá porodit naši dceru a já

tam, sakra, nebudu!

Nejde jen o to, že chci vidět ten zázrak, ale mám strach, že Victorie udělá něco, co malé ublíží. Několikrát jsem ji nachytal, jak v těhotenství pije víno nebo schválně cvičí, aby potratila. Ona nikdy nechtěla být mámou. A nešlo jen o: *Nechci dítě, ale když už jsem těhotná, budu ho milovat.* U ní bylo vše opačné. Čím déle byla těhotná, tím více ji nenáviděla. Takže moje obavy jsou opravdu na místě.

Vztekle zatroubím a praštím do volantu. Zoufalství mě ovládne a v krku mě tlačí knedlík velký jako balvan. Nezbyvá mi nic jiného než prostě čekat, až se provoz pohne. Opřu si hlavu o okénko a frustrovaně vydechnu. Jsou chvíle, které prostě musíme přetrpět. Stejně mi nic jiného nezbyvá.

Do porodnice přijíždím, když už je moje dcera na světě a Victorie leží vyčerpaná na posteli. Jakmile za ní přijdu, hned se začnu omlouvat. Ať

je jakákoliv – a já vím, že je mrcha, zákeřná a manipulativní – miluju ji, protože se mnou umí být i milá a sympatická. Dal jsem jí celé své srdce a přísahal jí lásku do konce života.

Potkal jsem ji v baru, zasmála se tak hlasitě, že jsem se za tím zvukem otočil. Seděla tam s přáteli a já... Přisahám, že mi stačil ten jediný okamžik, aby mi život začal dávat smysl.

„Jdi někam. Myslela jsem, že umřu, a tys tu nebyl. Nejhorší na tom je, že pro nic,“ řekne ta slova, a ani jí nevadí, že se mi přitom dívá do očí. Vždyť právě přivedla na svět život. Pokud ji nezmění tohle, tak co potom?

„Už jsi ji viděla? Jaký jsi jí dala jméno?“ Snažím se ignorovat, co z ní vyzařuje – totální nechť k maličké.

„Aidene, dej mi pokoj! Jsem vyčerpaná!“ vyjede po mně. „Já ji nechci, nechci ani tebe, vem si to děcko a zmiz mi ze života!“ otočí se na bok. Zády ke mně. Dělá, jako bych tam nebyl. Jako by se nic nestalo a jako by právě neřekla slova, která mě rozdrtila.

Pochopím, že vše, co jsem si namlouval, nikdy nebyla pravda. Ona nebyla milá a sympatická, dokonce ani se mnou. Její srdce je z kamene, myslí jen sama na sebe. Chci jí toho tolik říct, ale nemůžu. Jen tam sedím a vstřebávám její slova. Krk se mi stahuje a srdce praská na malé střepinky. Mlčím. Po chvilce odcházím. Ani se za ní neotočím. Všechno, co jsem si namlouval, zmizí stejně jako já z jejího pokoje.

Kytku, kterou jsem jí koupil, stále svírám v pěsti. Kouknu na ni a setřu si slzy. Jsem zlomený. Opravdu mě její slova bolí a mám pocit, že umírám, protože já ji vážně miluju. Právě jsem si ale uvědomil, že ona ke mně nikdy necítila to, co já k ní. Vlastně ani nevím, proč se mou byla.

Dojdu za sestřičkou a zeptám se na svou maličkou. Když jí povím, ke komu patřím, s radostí mě zavede za dcerkou. Čím blíž jí jsem, tím více to cítím. Moje dcera... Poprvé uvidím své dítě! Pochovám si ji a pomačkám. Ať jde celá Victorie do prdele. Tohle si užiju jako pyšný otec.

Jakmile vstoupíme do místnosti plné miminek a sestřička mi ukáže na první postýlku zleva, srdce mi udělá rychlé *bum, bum, bum*.

Jdu velmi pomalu k ní a vnímám, o čem všichni ti lidé mluvili. Síla rodičovství, nejsilnější láska a pouto, které existují. Pohltí mě emoce natolik, že nevím, jestli se smát, nebo plakat. Dívám se na tu roztomilou růžovou tvářičku – malý, dokonalý nos a lehké blonděaté chmýří na hlavě.

Spinká a já se bojím na ni i jen sáhnout.

Sestřička ji vezme opatrně do rukou a pak mi ji předá. Jsem toho plný. Nevím, jak ji správně držet; i když jsem si to trénoval na panenkách, stejně jsem marný. Ochotně mi pomůže, a když už jsem si jistý, že je v mém náručí v bezpečí, užívám si pohled na maličkou.

„Jak se bude jmenovat?“

„Elena,“ řeknu tiše. Houpu se z jedné strany na druhou a stále se dívám na tu dokonalost ve své náručí. „Elena Becca,“ pošeptám. Jsem ten nejhrdější táta na světě.

Victorie uteče z nemocnice následující den. Nejdřív její chování nedokážu pochopit, ale pak je mi vše jedno. Elena je nejdůležitější v mém životě. Máma trvá na tom, abych se přestěhoval k ní, ale já si to chci zkusit sám.

Když si dovezu dceru domů, jsem ze všeho vystresovaný. Chystám si mlíčko, pleny, z koupání mám opravdu bobky, takže poprosím mámu, aby mi pomohla.

„Naše krásné a hodné miminko,“ polévá jí hlavu vodou a dívá se jí přitom do očí. Stojím vedle ní a pozoruju každý její pohyb. Jsem napnutý a bojím se, aby jí máma nějak neublížila. Ne úmyslně, ale už je to doba, co se starala o mě. Ukáže mi vše, co potřebuju, aby moje dítě bylo šťastné, a já... Já potřebuju jen ji.

Když má Elenu vykoupanou a oblečenou, předám jí láhev, aby ji nakrmila.

„Neudělal jsi to moc horké? Je celá upocená a zadýchává se,“ ptá se máma. Musím uznat, že má pravdu.

„Nevím,“ sáhnu na lahvičku. Nepřijde mi horké, ani mámě ne.

Další dny už vše zvládám sám. Chodíme na procházky a já si Elenu беру i na pracovní schůzky. Rozjíždět stavební firmu a starat se o mimino není jednoduché, ale můj kamarád Dylan mi dost pomáhá. Zatímco já řeším partnery a slibuju jim ty nejluxusnější stavby přímo v metropoli, on se s ní prochází.

„Jste první homosexuální pár, který vidím, že má dítě,“ řekne s úžasem chlápek v obleku. Vypadá, že je mu kolem padesáti, a je jedním z největších podnikatelů, které znám. Pokud ho získám na svou stranu, budu za vodou. Problém však je, že všem přijdu mladý, abych rozjel firmu. Můj úspěch závisí opravdu na tomto muži.

„Děkuji, ale Dylan není můj životní partner, je jen kolega,“ uvedu věci na pravou míru a polykám smích.

„Ach, omlouvám se. Tak proč nehlídá matka?“ začne se v tom šťourat. A jelikož každá kvalitní spolupráce má mít upřímný základ, tak mu řeknu, jak se věci mají.

„Nechtěla ji. Utekla druhý den z nemocnice a už se neukázala. Celý měsíc se neozvala ani nenapsala, jak se její dcera má,“ opřu se a čekám, co z něho vyleze. Víím, že tím jsem to podělal, nikdo nebude chtít spolupracovat se svobodným otcem.

„Přiznám se, že jste mě dost překvapil, a víím, že uzavřít s vámi obchod je risk. Jste mladý, nemáte žádné zkušenosti, do toho dítě, o které se staráte... Ale něco vám řeknu. Já mám doma šest dětí. Chce to koule, jít do toho sám. Přiznám se, že já bych to bez své ženy a chůvy nedal. Líbíte se mi, Becco, takže...“ vezme do ruky smlouvu a podepíše ji. Mám pocit, že se rozbřečím a budu ječet jak ženská, ale vlastně se jen pousměju a podepíšu smlouvu hned po něm, než si to stihne rozmyslet.

„Nebudete toho litovat,“ natáhnu k němu ruku.

„Nezklamte mě, Becco. Vííte, že já jsem vaše vstupenka ke všemu,“ vstane a zapne si sako.

Kopíruju ho. „Vím, vážím si toho.“

Pak už jen kývne a odchází. Hned volám Dylanovi, abych mu řekl tu užasnou zprávu. Nevěří mi, dokud mu neukážu podepsanou smlouvu.

Doma jsem úplně vyřízený, ale musím se postarat ještě o Elenu. Při jezení je zadýchaná. V jednu chvíli se rozpláče a začne lapat po dechu. Projede mnou šílený strach. Otočím ji na bříško a začnu ji zoufale bouchat do zad.

„Zlato, dýchej, prosím!“ křičím a klepu se. Strkám jí prsty do krku, kdyby se náhodou dusila zvratky, ale nic tam nemá. Už se doslova zajíkám pláčem, když беру do ruky mobil a volám sanitku. Třesu se a tisknu k sobě Elenu, která sípe v beznaději. Najednou přestane a je ticho. Ticho, které mi napovídá, že to, co se stalo, nechci vidět. Jako by umřel velký kus mě, jako by mě obklopila temnota a bolest, která nikdy nepřestane. Ne, nemůžu o ni přijít. Prosím... je to moje dcera. Je ještě tak maličká. „Prosím, Elenko moje. Vrat' se mi!“ šeptám, protože nemůžu mluvit.

Sanitka je na cestě, ale nejspíš je už pozdě. V rychlosti kouknu do toho andělského obličejce. Oči má zavřené a nedýchá.

„Ne, ne, tohle ne!“ vyřvu ze sebe ochraptěle. Beru do ruky mobil. „Ona nedýchá!“ Dispečerka mi radí, co mám dělat, ale já nemůžu. Mačkám ji v objetí a modlím se, aby byla v pořádku. Pláču a srdce mi praská na milion střepinek. „Moje malá holčičko,“ vzlyknu. Její tělíčko se nehýbe. Nevím, co mám dělat, když vtom se hlasitě nadechne a rozpláče. Pohltí mě úleva tak velká, že by smetla celý svět. Slyším, jak blahodárně zalapá po dechu, a pak ten hlasitý pláč ve mně probudí ještě větší šílenství, než když dýchat přestala. Nevím, jestli se mám radovat, nebo ještě víc bát. Opět hlásím dispečerce, co se děje, zrovna když přichází pomoc. Chtějí mi dceru vzít, ale já jim ji nechci dát. Držím ji pevně.

„Nebojte, jen se podíváme, jestli je vše v pořádku,“ řekne mi nějaká černovláska. Natáhne ruce a čeká, až jí dceru předám. Chvilku mi to trvá, ale pak si uvědomím, že musím. Se vší opatrností jí předávám svoji holčičku a pak se složím. Sedím opřený o gauč a zajedu si prsty do vlasů. Sklopím hlavu a jen pláču. Před očima se mi znovu opakuje ta hrůza.

Slyším ji, jak se snaží nadechnout, ale selhává. Ta bezmoc, že nemůžu nic udělat, je nejhorší, co jsem kdy zažil.

„Budeme muset nasadit kyslík,“ slyším někoho říct. Okamžitě zbystřím všechny smysly. Pak už jde všechno rychle, převoz do nemocnice, vyšetření, kam mě nechtějí pustit, i když se s nimi peru a křičím, že moje dcera beze mě nikam nepůjde. Všechno je marné. Trochu se uklidním, až když přijde Dylan. Jakmile ho vidím, složím se podruhé. Opřu se o zeď a sjedu po ní na zadek. Vyprávím mu, co se stalo, ani nevím, jestli mi rozumí, protože u toho tak brečím, že nedokážu srozumitelně mluvit.

Sedíme tam ještě pár minut, když ke mně přijde doktorka, které jsem Elenu předal. Zatváří se podezřele. V očích má lítost a něco, co mě upřímně děsí. Přijde ke mně. Je malinká, silnější, ale já se před ní cítím ještě menší než ona.

Pohltní mě strach. Nevím, co se děje, ale najednou se mi motá svět. Srdce mi buší až v hlavě a je mi špatně. Je to tak silné, že sebou za chvíli seknu.

„Vaše malička má bohužel nemocné srdíčko. Pojd'te, posad'te se,“ chytí mě za ruku a táhne mě k židli. Nechám se. Jsem jako její loutka. „Pane Becco?“ ozve se lékařka. Má krátké černé vlasy, ale co mě zaujme jako první, jsou její světle modré oči plné smutku. Víím, že nic, co mi řekne, nebude dobré. „Kde je její matka?“

„Utekla. Co je s mou dcerou?“

Doktorka chvíli vstřebává, co se dozvěděla. Vypadá dost šokovaně, ale pak se vrátí zpět k tématu.

„Myslíme si, že vaše malička trpí dilatační kardiomyopatií. Jde o vzácné onemocnění srdce. Znamená to, že její srdeční sval je příliš tuhý a nedokáže se uvolnit tak, aby se srdíčko vaší maličky správně naplnilo krví. Musíme udělat ještě několik testů, pak budeme moudřejší.“

Po jejích slovech začnu brečet ještě víc, i když už to není možné. Každá moje buňka se láme a vše kolem mě se začne točit. Představím si své miminko, které teprve nedávno začalo vnímat svět, a už teď musí bojovat o své místo.

„Já jsem udělal něco špatně?“ Určitě jsem něco podělal. Stoprocentně je moje chyba, že je dcera nemocná.

„Ne, vy jste nic špatně neudělal. Vypadá to na povirózové onemocnění. Chci, abyste věděl, že v tom nejste sám. Nasadíme jí léčbu, budeme ji kontrolovat a já vám slibuju, že uděláme vše, co je v našich silách, aby jí bylo líp.“

„Líp? To znamená, že se z toho nedostane?“ zarazím se. Moje dcera přece byla v pořádku. Nic jí nebylo, tak proč jen *líp*?

„Pane Becco, tohle onemocnění bohužel nejde úplně vyléčit. Nasadíme léčbu, budeme ji monitorovat a dáme na ni pozor, ale je tu dost reálná možnost, že bude potřebovat nové srdce,“ položí mi ruku na rameno a podívá se na mě tím nejněžnějším pohledem, jaký jsem kdy viděl, ale i tak se mi v ten okamžik zborší svět a já se složím potřetí. Tentokrát už doopravdy.

Kapitola 3

Elis

Současnost

„Slečno, vy jste na mě asi zapomněla, že ano?“ zavolá na mě nějaká paní, když jí dlouho nedonesu objednávku.

„Ne, nezapomněla, ale omlouvám se, máme narváno, tak poprosím o chvíličku strpení,“ držím čtyři horké talíře plné jídla. Prsty mám v jednom ohni a cítím, jak se mi pálí kůže.

„Dobře, a můžete mi tedy donést ještě jednu minerálku?“

„Ano, hned jsem u vás,“ mile se usměju, přitom si v duchu říkám, aby už sklapla a já mohla odnést ty horké talíře.

Poté, co se jich zbavím, jdu zadat paní její objednávku. Samozřejmě, že jsem zapomněla. Přidám k tomu ještě minerálku, kterou jí ihned odnesu.

„Slečno, mohl bych si objednat?“ chytí mě nějaký muž za paži.

„Ano, určitě, ale váš úsek má na starosti kolegyně,“ podívám se dost ošklivě na jeho ruku, jak svírá tu moji. Muž mě okamžitě pustí.

„Já ale vážně pospíchám, nemohl bych si objednat u vás?“

„No dobře. Co si dáte?“ vytáhnu bloček a propisku.

„Jen cappuccino, děkuji,“ mile se na mě usměje a přikývne hlavou.

„Martino, trojku mám. Ten chlap chtěl jen kávu a spěchá, tak si mě odchytil.“

„Kdo tam je?“ jde se podívat. „Bože, ten je!“ vyjekne.

„Úplně normální,“ protočím oči, zatímco dělám nápoj. Je to brunet s modrýma očima. Jo, jeho strniště je dokonalé, a když promluví, má smyslný hlas. Vyzařuje z něj charisma a sexappeal.

„Blbost, je hezkej.“

„Hele, ty nemáš co na práci, že tady slintáš po zákazníkovi?“ vyženu ji zase pracovat a sama jdu odnést cappuccino. „Prosím, tady,“ položím před muže hrneček.

„Děkuji, hned vám zaplatím,“ dá mi do ruky dvacet dolarů, s tím, že si mám zbytek nechat. Neprotestuju, dám bankovky i s dýškem do pokladny a jdu pracovat dál.

Šichta je náročná a nekonečná. Nohy už pomalu necítím, ale i tak se rozhodnu, že skočím s Martinou na nákupy. Ta holka je pro všechno BIO. BIO krémy, BIO líčení, BIO jídlo. Je jí jedno, kolik utratí, hlavně že tam jsou ta tři písmena. Koupím si jen šampon a kondicionér, který mi dochází, a aby se neřeklo, i nový lesk na rty. Poté si skočíme na večeri a nakonec se vydáme každá svou cestou. Doma si dám sprchu, obléknu na sebe dlouhý pletený svetr a vysoké teplé ponožky. Uvařím si horký čaj a pustím *Svatbu na první pohled*. Vždycky se směju tomu, že do toho někdo jde. Hlavně, k čemu je svatba?

„Nazdar, kočko!“ praští dveřmi Tyler, zuje se a hned si sedne ke mně.

„Rande nedopadlo?“

„Ani nepřišel. Seděl jsem tam jako idiot, a on nikde, no tak jsem se sebral a šel pryč. Mám na víc, nejsem kluk, který čeká na svého prince. Co ty v práci?“ obejmeme mě kolem ramen a já si o něj opřu hlavu.

„Nenávidím to tam. Moje šéfová po mně jede čím dál tím víc, a já nevím, jak jí vysvětlit, že mě nepřitahuje,“ uchechtnu se.

„Jasně, chápu,“ pousměje se. „Ale zítra máš ještě jeden pohovor, tak třeba...“

„Nech toho, já už přestala doufat.“

„Ale no tak, neházej flintu do žita. Jde o práci sekretářky, což zvládne každý ňouma. Sem tam uvaříš kávu, pošleš ho na schůzku a polezeš mu do zadku. Nic na tom není.“

„Jo, já vím, ale oni nevědí, že k tomu nepotřebuju mít dodělanou vysokou. A pšt, chci se koukat,“ ukončím tuhle debatu. Pro dnešek mám práce až až; teď chci jen odpočívat a smát se lidem v televizi.

Ráno se opět přichystám na pohovor. Normálně se moc nelíčím, ale dneska udělám výjimku. Rozpustím si vlnité vlasy a navoním se nejlepším parfémem. Do ruky vezmu ještě lodičky, do kterých se přezuju až na místě. Přidejte si lodičky na seznam věcí, které nesnáším.

„Slečna Elis Shennon,“ zavolá mě dobře vypadající mladík. Má hnědé vlasy, obličej jako malé miminko, milý úsměv a na sobě šedé sako. Okamžitě vstanu a jdu za ním.

„Dobrý den,“ pozdravím ho.

„I vám. Pan Becca vás očekává. Hodně štěstí,“ ukáže na místnost, kde už sedí ten, kdo dnes bude rozhodovat o mé budoucnosti. S díkem jdu tam, kam ukazuje. Zaklepu na dveře a po vyzvání vejdu.

„Zdravím. Já jsem Elis Shennon,“ podám mu ruku a on ji přijme, ale tak vláčným způsobem, že se mi už teď nelíbí. I když vypadá moc hezky. Je vysoký a má špinavě blond vlasy sčesané na stranu, světle modré oči, úzké rty a perfektní čelist, na níž se pyšní krátké strniště.

„Vítám vás. Posad'te se, prosím,“ ukáže na jednu ze židlí. „Četl jsem váš životopis a s lítostí vám musím říct, že nejste pro toto místo vhodná.“

Nestihnu si ani dosednout.

„Tak rychle jste se rozhodl jen na základě toho, že nemám vysokoškolské vzdělání?“ začínám toho mít plné zuby.

„Ne, o nic takového nejde. Práce, na kterou jste se hlásila, není o vzdělání, ale dobře, když jinak nedáte – jste žena.“

„Co prosím?“ jsem v šoku. „Vy mě nevezmete, protože mi mezi nohama nic nevisí? Vždyť bych byla vaše asistentka. Jste snad gay?“ vyletí ze mě poslední věta, ani nevím jak. „To samozřejmě nemyslím ve špatném. Můj spolubydlicí je gay a je můj nejlepší kámoš, takže je mi jedno, jestli jste na ženy, nebo muže. Ale není mi jedno, že mě odmítáte, protože jsem žena. Tohle prostě není fér!“ dupnu si jako malá holka.

„Neberu vám váš názor, ale pravda je taková, že já jsem šéf a ženu tu prostě nechci. Na shledanou, a nabídněte si při odchodu sušenku, jsou výborné,“ pozvedne jeden koutek, než se ke mně definitivně otočí zády a odejde.

„Nabídni si sušenku, jsou výborné,“ mumlám si pro sebe. Jdu k nim a nasypu si je všechny do kabelky. „Tady máš, ty rasisto na ženský.“

„Aha, takže zase nic, co?“ pozná Tyler, když se vrátím tak brzy.

„Ten chlap je pošuk. Nevzal mě, protože nejsem chlap!“ Hlas mi vyletí o oktávu výš.

„Tak aspoň ne kvůli vzdělání,“ pousměje se, ale i jemu to přijde přinejmenším divné.

„Chápeš ho?! A ještě byl tak arogantní. Bože, já být chlap, tak mu rozbiju hubu!“

„Co není, může být,“ založí si ruce na hrudi a prohlíží si mě odshora dolů.

„Co?“ Děsí mě.

„Jo, to by šlo. Chce chlapa, bude mít chlapa. Udělám z tebe takovýho samce, že se do tebe zamiluju,“ mrkne na mě.

„Hrabe ti snad?“ Vůbec nechápu, o čem Tyler mluví.

„Jsem maskér, umím čarovat – a věř, že z tebe dokážu udělat chlapa. Ty pak půjdeš žádat o to místo a dostaneš ho.“

„Jako že se převlíknu za chlapa?“ začíná mi docházet, o čem mluví. „Ne,“ zasměju se.

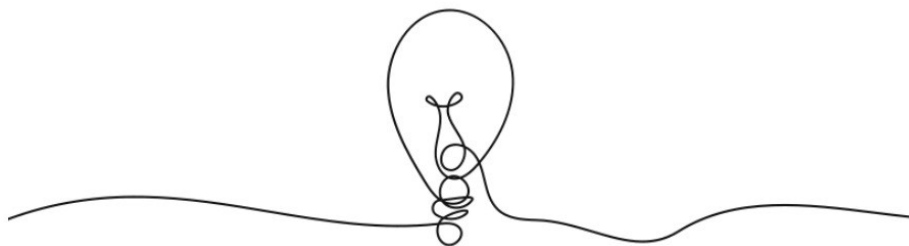

„Proč?“ naléhá Tyler. Tahle myšlenka se mu líbí čím dál tím víc, vidím na něm, že už má v hlavě obraz, jak ze mě udělat muže.

„Protože ne.“

„Mohla být sranda. Mohla jsi mu ukázat, že i ženská je dobrá, a hlavně mu vrátit to ponížení. Takže...?“ čeká, co mu odpovím.

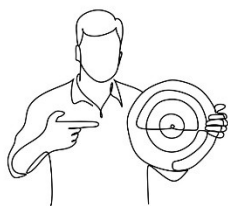
Začnu nad tím uvažovat a pak mi jednoduše přecvakne a řeknu: „A jo, máš pravdu. Pokud nedostanu práci jako žena, dostanu ji jako chlap!“

Kapitola 4

Aiden

Minulost

Život se nám otočí o sto osmdesát stupňů. Léky, kontroly, povinnosti, které už nejsou tak krásné jako se zdravým dítětem. Když krmím, musím Elenu skoro posadit a jít na to pomalu. Dost se unavuje a rozčiluje, ale já vím, že když ji nechám pít moc dlouho, může mi opět zkolabovat, což znovu zažít

nechci.

Pláče, protože má ještě hlad, tak ji tiším. Chodím s ní po domě, a když je klidnější, dávám jí zbytek. Moc toho nezvládne. Je unavená a okamžitě usíná.

Léky? Kapitola sama o sobě. Je z nich unavená, kolísá jí tlak a začaly se jí dělat otoky. Neustále má studené nohy, ale i tak je šikovná a dost mi vše usnadňuje. Jen roste pomaleji než ostatní děti a s váhou je to taky děs.

První půlrok jsem emočně tak rozbitý, že dokonce dovolím mámě, aby se ke mně nastěhovala. Přiznávám, že to sám nezvládnou.

Jednou ji nachytám, jak si Elenu tiskne k hrudi a pláče. V ten okamžik mi přijde, že zestárla minimálně o dvacet let. Její dříve blond vlasy se proplétají se šedinami. Pod očima má vrásky, a dokonce zhubla pěkných pár kilo. Ale já koneckonců taky.

